A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

XXI. évfolyam 9. szám - 2012. június 13.

Emlékeztető
az Iskolatanács 2012. május 29-i üléséről

Jelen voltak:

Osztályok	Diákok	Szülők
DolcEVita	Majer Mirtill	Fincza Erika
ZÓNA	–	Eckendorfer Zoltán
JOKER	Füstös Viktor	–
CarpediM	Geiszlinger Gergely	–
L-ME	–	Horváth Anna
NOVA	Ruzsa Rania	Ruzsa Ágota
Déjà vu	–	–
HaRibó	–	Szántó Katalin
MannA	–	Török Katalin
Fibonacci	Renner Tímea	Philipp Tibor
Hoppá	–	–
ZOÉ	–	–
CLASS	Macudzinski Elza	Macudzinski Gabriella
NEON	–	Halmos Júlia
Poligon	–	–
ADSL	–	Holly Tünde
Színe-JáVa	–	Farkas Éva
TiBor	–	Bartokné S. Tóth Krisztina
Tanerők	Diósi Alojzia, Hartmann Ibolya, Jakab Judit, Szász Kata	

Levezető elnök: Farkas Éva

Napirendi pontok:
1. Az IT-díjazottak titkos megválasztása
2. Philipp Tibor előterjesztése a segítő munkáról
3. A majdani IT-tagok patronálása

1. Az IT-ülésig beérkezett jelöltek közül szavazott a tagság titkosan az Év szülőjére, az Év csoportjára, a Politzer-, a Post Politechnikum- és a Fülig Jimmy-díj várományosára, miután az indoklások segítségével mérlegelte, ki miért érdemel elismerést. A szavazás eredményére az évzárón derül fény.

2. Philipp Tibor felvetette, hogy az önkéntes munkavégzés tartalmassá tétele céljából a polis diákokat ismertesse meg az iskola a fogyatékkal vagy hajlék nélkül élőket segítő szervezetekkel és azok tevékenységével.

Az új köznevelési törvény a diákok számára ötvenórás önkéntes munkavégzést ír elő az érettségi feltételeként. Ezt a kötelezettséget felmenő rendszerben 2013-tól vezetik be (a Politechnikumban a DolcEVita, a ZÓNA, a JOKER, a CarpediM, az L-ME, a NOVA és az őket követő osztályok már érintettek).

A Wesley János Lelkészképző Főiskola egyik oktatója segítséget kíván nyújtani a szociálisan érzékeny diákoknak az értelmes, önkéntes munka megtalálásához. Ennek érdekében kollégáival összefogtak több – fogyatékkal élők segítésével foglalkozó – intézménynyel, amelyek lehetőséget biztosítanak a törvényi kötelezettség társadalmilag is hasznos módon történő, igazolt teljesítésére. A programhoz vidéki szervezetek is csatlakoztak, amelyek akár ottani elhelyezést is biztosítanak. A program megismerésére, illetve a fogyatékkal élők által készített termékek értékesítésére a főiskola „Kézművesség a szociális foglalkoztatásban" címmel évente két alkalommal rendezvényt tart, ahol a társult intézmények (akiknél munkát lehet végezni) bemutatkoznak. Ennek alapján azután a diákok választhatnak, mi érdekli őket jobban, melyik szervezetnél, kiknek segítenének inkább. A következő rendezvény 2012. november első hetében lesz.

A program kihasználásának a néhány előnye:

- szükségtelen látszatmunka helyett értelmes, hasznos tevékenység végzése,
- lehetőség a fogyatékkal élők, esetleg a hajléktalanok helyzetének jobb megismerésére, megértésére,
- személyes tapasztalatok szerzése a szociális munka végzéséről valódi terepen,
- az értelmes munkavégzési lehetőségek közötti szabad választás esélye,
- a rászorultakon való (önkéntes) segítés élményének megélése.
- Mivel a toleranciára, az elfogadásra, a társadalmi érzékenységre nevelés gyakorlása a Politechnikum szellemiségének része, javasolt, hogy a diákok éljenek ezzel a lehetőséggel (is).

Célszerű tehát, hogy az Iskolatanácson keresztül eljussanak a fenti információk az illetékesekhez. Ajánlott, hogy az iskola vegye fel a kapcsolatot a program szervezőivel, és tegyen erőfeszítéseket annak érdekében, hogy a diákok minél nagyobb számban vegyenek részt a novemberi „Kézművesség a szociális foglalkoztatásban" programon.

A hozzászólásokból kiderült, hogy a Politechnikumban már múltja van az önkéntes munkavégzésnek. Több pályázatban is részt vesz az iskola hasonló tárgykörben. Ám további ötleteket is szívesen fogad az iskolavezetés, amely az értelmes segítő munkához nyújt egyéb lehetőségeket.

3. Hartmann Ibolya segítséget kért a jelenlegi IT-tagoktól abban, hogy az IT munkájában járatlan osztályoknak tartsanak tájékoztatást a testület tevékenységéről, jogairól, hatásköréről, feladatairól még az új választások előtt. A szülői patrónusi feladatra vállalkoztak Eckendorfer Zoltán, Fincza Erika, Holly Tünde, Philipp Tibor és Ruzsa Ágota. A jövő új osztályait pedig Geiszlinger Gergő, Macudzinski Elza és Majer Mirtill fogja mentorálni az új tanévben.

4. Végül Ibolya rákérdezett arra, hogy milyen problémák kerültek szóba az osztályidőkön a legutóbbi ülés óta. Egyetlen javaslat hangzott el (Legyenek rövidebbek a szünetek!), ám az, hogy ez a felvetés az IT elé kerüljön szavazásra, alapos kidolgozást igényel. A levezető elnök tanácsolta az érintett osztálynak a voksolás érdemi előkészítését (kampányolás, aláírásgyűjtés, érvek összeírása, tartalmas előterjesztés benyújtása stb.).

Köszönjük a búcsúzó szülőknek: Bartokné S. Tóth Krisztinának, Farkas Évának és Holly Tündének a több éves szolgálatukat az Iskolatanácsban.

Legközelebb az új tanévben találkozunk. Addig sikeres évzárást, élményekben gazdag nyaratot kívánunk mindenkinek!

Budapest, 2012. június 1.

Jakab Judit és Philipp Tibor jegyzők

A 2011/21-es tanév jelöltjei az IT-díjakra:

Az Év Szülője díj:

Bálits Éva
Déri Miklós
Farkas Éva
Féniász házaspár
Holly Tünde
Horváth Anna
John Emese
Nagy András
Ormai Judit
Ruzsa Ágota
Szöllősi László
Török Katalin
Váradi János
Villing Sándor

Fülig Jimmy díj:

Anda Tamás, a Csoncsi
Böbe, a büfés
Dávid Lajos, a karbantartó
Jakab János, a portás
Kelvin, a takarító
Oláh Béla – poszthumusz
Szűcs Laszló, a gondnok
Tőkés Péter, a rendszergazda

Politzer-díj:

Anda Csoncsi Tamás
Báthori Bendegúz
Fazekas Julia
Hahn Zsófia
Harangi Alexandra
Hargitai Bea
Hasznos Bertalan
Kárpáti Péter
Lambrosse Dániel
Lukács Laura
Molnár Dávid Márk
Molnár Péter Miklós
Nagy Ábrahám
Pivarnyik Balázs
Poligráf
Szép-Czakó Tamás
Szirtes Júlia
Szöllősy Zoltán
Szőnyei Eszter
Takács Márton Sapi

Post-Politechnikum díj

Somogyi Péter, NincsZsák
Péterfi Balázs, KorCsoport
Benkő Margita, NincsZsák
Béres Miklós, Psycho
Gelléri Luca, Nevenincs
Horváth Viktor, Kabaré
Huszár András, LeG-o
Kovács András (P)Olympos
Kolozsvári Zoltán, AlfonZOO
Major Zoltán, AlfonZOO
Molnár Balint, GézAndGúz
Preiszner Miklós, iGRic
Roder András, ALL-GO
Surányi Anna, Szmart10
Szabó Melinda, GamMa

Az Év csoportja díj:

Dark Notes
Ebédlős branch
Énekkar
Fizika fakultáció
Író–olvasó önképzőkör
kis 7.-es fiúcsoport
MannA
Másik Színház
MS Band
12. évf. művészet tagozat
Nemkultúra
Sons of Mr. Green Genes
Videoszakkör

Iskolabírósági határozat

Testkultúrapótlás

Időpont: 2012. május 29. 16.30
Bírók: Villing Sándor szülő, Bartus Luca diák, Kraviánszky Anna tanár
Panaszoltak: két tizenegyedikes tanuló
Panaszos: a testkultúratanár
Résztvevő: az osztályfőnök
Előzmények: A testkultúra munkacsoport feljelentette a tanulókat, mert ismételten megszegték szerződéseiket, nem teljesítették a testkultúra tantárgy követelményeit, rendszeresen nem volt felszerelésük, nem jelentek meg a pótlásokon.
1. Panaszolt[1]: 90 perc igazolatlanul távol – szerződés: úszás beszámoló
2. Panaszolt[2]: 90 perc igazolatlanul távol

A két panaszolt a júniusi pótláson és beszámolón (gyakorlat és elmélet) nem jelent meg. Ezen felül panaszolt[1] még a tavalyi tanévben életbe lépett szerződését sem teljesítette. Az Iskolabíróság októberben intés fokozatot rótt ki automatikus fokozatemelkedéssel, amennyiben a tanulók nem teljesítik kötelezettségüket a novemberi pótláson. Mivel ez nem történt meg, a határozat érvénybe lépett, a panaszoltak fokozata figyelmeztetésre módosult.

Tárgyalás: Az ügy ismertetése után a diákok elmondták, hogy eleget akartak tenni kötelességüknek, és a legutóbbi pótláson megjelentek, csak egy félreértés miatt nem sikerült abban részt venniük. Ezen kívül fejlemény még az ügyben, hogy panaszolt1 igazolta a panaszosnak az úszáspótlást.
A szaktanár elmondta, hogy a tanulók az órán szépen dolgoznak, felszerelésük is rendben van, nincs velük gond. Végül a két panaszolt ígéretet tett arra, hogy a júniusi pótlásnapon megjelennek, és a 90 percet lemozogják, illetve panaszolt[1] írásban beszámol panaszosnak az úszás elméleti anyagából.

Határozat: Az Iskolabíróság döntése szerint panaszoltak fegyelmi büntetése: megrovás, amelynek hatálya 2013. január 15.
Kiegészítés: Automatikusan a következő fegyelmi fokozat lép életbe, ha panaszoltak nem jelennek meg a júniusi pótláson, illetve ha panaszolt[1] nem számol be írásban a szaktanárnak.

Indoklás: panaszoltak november óta nem tettek eleget kötelességüknek, ezáltal megsértették a Politechnikum házirendjének több pontját is. (1.3, 1.5, 3.1)

2012. június 5.

az Iskolabíróság nevében:
Kraviánszky Anna

English corner

Letter from Dorra

Hey, my dears in Poli !

It has been one month since I said goodbye to you. How's everything going in the school?

June is a very important month for high school students and college students in China, for the former ones, it's the time for them to take the crucial exam – national college entrance examination, which is the only chance for them to prove their knowledge and decide whether they could go to the university. For the later ones, they are busy with hunting for a satisfied job and saying goodbye to their life of being a student. I am one of later ones, but the difference is that my campus life will not be ended so soon for i still have two years' postgraduate study.

China's national college entrance examination lasts two days – today and tomorrow. For this year, there are about 9,000,000 students taking the exam. Do you remember the stressed middle school life I have mentioned to you before? For us, the college graduates, these days are for graduate trip, graduate dinner, graduate ceremony. Our campus is full of goodbye atmosphere. I still remember the last day for me in Poi happened to be the last day for the 13th grades and you guys dressed up in funny costumes and had fun. Unfortunately, I didn't have the time to join the evening party with you, but I believe it was surely interesting.

My days in Poli will become my great memories forever. Your smile, your sweet chocolate cake and gifts for my 21 years old birthday, your interests in China and Chinese culture, your way for counting gestures, your Hungarian food… these things are all so unforgettable to me. Hope you guys still remember the things I told you in class. Those days let me know that exploring a different culture and knowing the lovely guys there is such a wonderful experience!

If I had time, I will keep writing to you guys. And if you have anything to ask me or want to share with me, just send the email to tianchen0328@126.com. Keep in touch.

Best wishes to my dear colleagues and students, love you!

P.S.: A photo of my classmates' graduate trip is in the attachment, do we all look alike in your eyes? hiahia

A Dreamer's Day

Everything looks different in this way,
It's not my soul place,
Maybe we're going in astray,
But it's my day,
And I will be brave!
You always just lay,
This is so waste,
But it will be okay,
But just… may…
When will be in the bay,
at the lake,
we will stand on the cay,
with the ray.
Who was with you in fray?
You put your heart on a tray,
I am in safe,
But, Jeez I have to pay!
You poured me with love spray,
It was a weird game to play.
We're going to display,
And portray,
But now we are just drinking in a café,
And I'm thinking of my essay.

I Let

You have sped,
So this is my end.
In the rain where we met,
My hair was wet,
I was wearing my great dress.
Why we had an argument?
Why did you tell?
Who is the hopeless ?
What happened then?
I bled,
And for some reason you went.
From that what did you get?
My heart is full fed,
On my soul where you fell,
My heart locked and wept,
I asked 'Do you wanna open?'
You have left,
But please not yet!
I wrote with a pen,
You held,
You did very well,
And I let.

by Nora Sághi

Irodalmi Háziverseny

A májusi Háziverseny megoldásai

1. Kakukktojás

1. Az Etna, a Fuji és a Popocatépetl vulkán, a Mount Everest hegy.
2., Az Amazonas, a Jangce, a Léna és az Ob folyó, a Tanganyika tó.
3. Koppenhága főváros, Barcelona, Köln, Milánó és München csak nagyváros.
4. A Skandináv-félsziget kivételével szigetekről volt szó: a Brit-szigetekről, Izlandról, Korzikáról, és Szicíliáról.

II. Földrajzi villámkérdések

1. A cecelégy egy rovar, amely számos betegség hordozója, és ezért lehetetlenné teszi a szarvasmarha-tenyésztést és más fejlesztési munkákat Közép-Afrika bizonyos részein.
2. A cunami az egyik legpusztítóbb természeti katasztrófa; ha eléri a partokat, hatalmas pusztításra képes.
3. Az ónos eső vízcseppekből álló csapadék, amely a talajra hullva azonnal megfagy, jégbevonatot képez a felszínen. A közlekedést nehezíti.
4. Mekka és Medina, a mohamedánok két legszentebb városa Szaud-Arábiában van.
5. Korzika egy sziget az olasz partok előtt, Franciaországhoz tartozik, Napóleon szülőhelyeként ismert.

III. Szójelentések

Alabástrom	gipsz
Áristom	börtön
Flastrom	sebtapasz
Klastrom	kolostor
Lajbi	mellény

Lajstrom	lista
Lajtorja	létra
Monstrum	szörny
Pódium	dobogó
Üröm	keserűség

IV. Furcsa szóösszetételek.

PókHÁLÓszoba
ZsírPÁRNAhuzat
szalonTÜDŐbaj
hóEMBERöltő
életCÉLlövölde
térdKALÁCSsütő
karTÁRSbérlő
kétségbeEJTŐernyő
holtTÉRszerzés
műVESEkő

V. Ki kicsoda?

Arany Jánost nevezik a magyar Homérosznak.
Berzsenyi Dániel volt a niklai remete.
Bessenyei Györgyöt a bihari remeteként ismerjük.
A nemzet csalogánya: Blaha Lujza.
Csokonai Vitéz Mihály volt a szavak főbusza.
A Balaton festője Egri József.
A nemzet szónokának Eötvös József bárót tartották.

Fazekas Mihályt nevezték debreceni Candide-nak.
Madách Imre mint sztregovai remete vált ismertté.
Vajda János volt a nagyvárosi remete.
A zágoni remetének Mikes Kelement tartották.
Kossuth Lajost hívták turini remetének.
A puszták fejedelme: Rózsa Sándor.
A puszták költője: Petőfi Sándor.
Görgei Artúr volt a visegrádi remete.
Gárdonyi Gézát egri remeteként ismerjük.

A májusi talányok megoldói:

Cser Bence(CLASS), Dávid Bence (Poligon), Dobos Gergő (HaRibó), Eckendorfer Máté (ZÓNA), Száli Kristóf (CLASS)

Júniusi kérdések

A beadás határideje: 2012. június 14., csütörtök

I. Melyik betűcsoportot kell az egyes szócsoportokba tartozó szavak elé vagy mögé tenni? (5 pont)

_____VIN, _____ÁL, DÖM_____, KEM_____
CSO_____, VAC_____, _____BÁCS, _____MÁNY
_____RÁZS, _____RASZT, TOM_____, PI_____
TIGR_____, BAKF_____, _____PÁN, _____TEN
_____A, CSÁ_____, PÁR_____, SÁR_____
HAR_____, BIT_____, _____OLNA, _____YAL
_____LE, _____MÁN, SLÁ_____, NÉ_____
FES_____, MÉR_____, _____A, _____OZLÓ
_____GEL, _____ÉNY, MÉ_____, NYE_____
KOC_____, FÓ_____, _____PU, _____CAG

II. Vajon mit jelent? (14 pont)

1. Kágyiló: 1 parazita növény 2 meztelen csiga x a kagyló nyelvjárási változata
2. Járlat: 1 járandóságról kiállított bizonylat 2 a közlekedési eszközök menetsűrűsége x marhalevél, passzus
3. Lependék: 1 szárnyas, makkféle termés 2 a tenger üledéke x lepedőből összekötött kötél, rabok kiszabadítására szolgált egykor
4. Ódondász: 1 antikvár könyvek vételével és eladásával foglalkozó kereskedő 2 régiségkereskedő x újságíró régen
5. Tutyi: 1 mamusz 2 balek x idióta

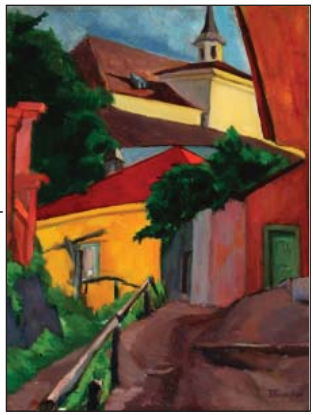

6. Iglice: 1 kistermetű erdei énekesmadár 2 ősmagyar énekmondó x tövises réti törpecserje
7. Futrinka: 1 házfalon felfutó növény 2 hosszú, gyors bogár x gyakori utcanév vidéken
8. Allövet: 1 az utolsó töltény a fegyverben 2 beöntés x farba adott injekció
9. Duttyán: 1 a börtön régies elnevezése 2 a dunyha huzata x lacikonyha
10. Egyel: 1 kapásnövényt ritkít 2 egyke gyereket nevel x földet egyenget
11. Ficserékel: 1 csicsereg 2 csőrével vizet bugyborékoltat x karattyol
12. Gibernyúz: 1 lottyadt 2 potrohos x sovány
13. Halámol: 1 gyorsan lapátol (földet) 2 harácsol x gyorsan eszik
14. Serke: 1 buzsító nóta 2 fejtetű petéje x szalonnapörc

III. Műveltségi totó (14 pont)

1. Hogy hívják a törpék országát, ahova Gulliver eljutott?
   A Lilliput B Input C Minimundus D Disneyland
2. Milyen állat Andersen rút kiskacsája?
   A Hattyú B Páva C Kacsa D Strucc
3. Kiket mondanak kékvérűeknek?
   A A hadvezéreket B A bármixereket C Az arisztokratákat D A művészeket
4. Mi a neve az italok tárolására használt, bevont, füles üvegballonnak?
   A Findzsa B Demizson C Butella D Átalag

5. Melyik madár száll a vármegye házára Ady Endre versében?
   A Páva B Pulyka C Kakas D Gólya
6. Melyik festő lett híres a vezetéknevén, nem pedig a keresztnevén az alábbiak közül?
   A Gauguin B Leonardo C Raffaello D Michelangelo
7. Mit jelképez a japán zászlón a piros kör?
   A A teliholdat B A mandarint C A felkelő napot D Az egységet
8. Melyik az az illatos lila virág, amelyet arckrémnek és molyirtónak is használnak?
   A Orgona B Kakukkfű C Levendula D Zsálya
9. Kik voltak a görög mitológiában a kellem és a báj istennői?
   A Gorgók B Gráciák C Hórák D Múzsák
10. Melyik szervén keresztül lélegzik a légy?
    A Az orrán B A szívókáján C A potrohán D A lábán
11. Ki volt az Óz, a csodák csodája című film főszereplője?
    A Judy Garland B Liza Minelli C Ingrid Bergman D Greta Garbo
12. Melyik Shakespeare-hős döntött úgy, hogy gazember lesz?
    A Puck B Prospero C Athéni Timon D III. Richárd
13. Melyik dinasztiából származott Napóleon második felesége, Mária Lujza?
    A Bourbon B Valois C Jagello D Habsburg
14. Melyik női név jelentése királynő?
    A Szilvia B Ráchel C Regina D Júlia

VII. Szókincsfejlesztés (7 pont)

Az alábbi szavak kezdenek kiveszni a nyelvből, mert azok a tárgyak, fogalmak, amelyeket megneveznek, ugyancsak nagyrészt eltűntek a világunkból. Mégis őrizzük meg őket emlékezetünkben a jelentésükkel együtt! Párosítsd az összeillőket!

Fiáker	Ápolónők, szobalányok fejkendője, fejdísze
Fidibusz	Ceruza
Filagória	Csésze, bögre
Findzsa	Kétkerekű taliga
Fityula	Kétlovas bérkocsi
Gernye	Hengeres ruhasimító eszköz
Kordé	Kerti faház, lugas
Kórisme	Lófogatú társas bérkocsi
Mángorló	Nagybácsi
Omnibusz	Rágyújtásra alkalmas összecsavart papírdarab, faforgács
Onkli	Sétány
Plajbász	Tünetegyüttes, diagnózis
Promenád	(üveges) veranda
Szaletli	Vézna, görnyedt

Géhberger Máté és Molnár Dávid Márk: Az utolsó novella

1.
Cseresznyefán ülve

Hamutál vagy az asztalon. Csikkek díszítik fejedet, ahogy rám nézel kedvesen, elbűvölőn. Gyűlöllek. Csak a parazsat pöckölöd a szívembe és forgatod a hamut a szélben. Na igen, persze, gondolod, te ártatlan vagy. De már megszülettél, és ez épp elég ok, hogy ne legyél az. Egy dal jut rólad eszembe. Vagy inkább te a dalról. Gyűlöllek. Gyűlöllek, mint gyerek az anyját tizennyolc évesen.

– Te, hallod, gyere már le arról a kibaszott fáról, még a végén leesel!

Már megint szólítanak... Azért ezt a cigit még végigszívom… Egyébként is. Mit foglalkozok én velük? Ők is csak téged szeretnek, mint mindenki. Mámorító érzés lehet, nemde? De azért most gyűlöllek. Gyűlöllek, mint a halak a vizet. És én is hal vagyok. Tátogok csak a világra, mint egy ma született bárány, ki hirtelen farkasok közt találja magát. Azt se tudja, mi az a farkas. Hát még én…

– Nem hallod, amit mondtam?! Azonnal gyere le!

Én ugyan semmit sem hallok. Fejemben a zene, szívemben meg a bánat. Még jó, hogy a nap süt. Itt amúgy sosem süt a nap. Az csak feletted süthet, hogy legyen hova nézni.

– Ha nem jössz le, én megyek fel és rángatlak le!

No azt megnézem, ahogy ez a zsírpöffeteg felmászik és az ormótlan karjaival kapálódzik az ágak után. Túl magas az emberi szomorúság. És minden ugyanolyan nélküled… Pedig mennyi mindent próbáltam ki, és sosem találtam benne a… közben kis híján leestem… tényleg felmászik értem, érthetetlen. De hát az emberi hülyeség sem alacsonyabb. Megvárom, amíg közel ér, aztán leugrom. Erről is egy szám jut az eszembe. Azt még megkeresem, ennyit csak vár még a végzet is. Egyébként sokat gondolkodom mostanában. Persze semmi haszna, gondolom én, de azért reménykedni egy szebb fán is sokkal jobb, mint azon, amelyik meghal. Na de most már tényleg megyek. Érzem a lihegésének a bűzét a cipőtalpamon.

Innen fentről még szebb a kilátás. Még jó, hogy gyorsabban tudok mászni. Ez is érthető. Már csak azt kell kinézni, hova essek. Habár jobban meggondolva, mindegy is. Lényeg a zuhanás, közben meg zajlik az élet. Utolsó gondolatnak azért még a szemébe nézek majd. Most az egyszer. Csak egy pillanatra, míg elsuhan egy kis darab az életemből. Röhögni fogok. Pukkadjon csak meg magában. Anyámnak ne szólj!

Körhinta

Pörög, forog, kattog, mintha létezne és élne. Fejben dőlnek el a dolgok, mondja mellettem az ötéves kisgyerek, és tovasuhan a fekete lován. Megsarkantyúzom én is az enyémet, és visz minket a bűvölet körbe-körbe. Nem szédülök. A világ szédül belénk és már elmosódnak a jajveszékelő anyák a korlát mögött. Felszállunk. Mégsem. Aztán újra megremeg a halál szerkezete és elszakad a tengely. Még kiugorhatnék, de kezemet fogja a fekete lovas. Maradj. Ugyan miért? Én értem. Kék szemében pedig ott a remény. Nem tehetem. Miért nem? Zuhannom kell. Ja, hogy úgy. És zuhanok.

Kórház

A komor falak, ahogy rád néznek. Bólogatnak a doktorok, és sápadoznak a nővérek. Mindenki körbeáll és sajnálva néz. De hát nincs mit tenni. Mozdulatlan fekszem az ágyban, és csak szemem mozgatom. Szólni akarok, de anyám a számra teszi óvatos kezét. Pihenj. Mondja mosolyogva, de szeméből patak csordogál. Aztán eltelik az idő. A sokaság elmegy és alszanak, akik vigyáznak rám.

Felkelek ágyamból, és csak ennyit súgok mozdulatlan testemnek. Ideje ébredni és élni. Cseresznyevirág illata és az ágak susogása. Vihar közeleg. (*Máté*)

2.

Kórház

Ma este nem mehetsz haza. Ma este nem. Vihar közeleg. Tested, mint a kő, ideje ébredni és élni.

Alszanak, akik vigyáznak rád. Súlyos lélegzetük megütközik a hideg csempén. Párás lesz a levegő. Pára-patak csordogál a falon. Vagy csak álmodsz, és még nem ébredtél fel. Pihenj, mondja egy óvatos kéz. Szólni akarsz, de nem megy. Mozdulatlanul fekszel tovább. Sápadoznak a folyosóról beszűrődő hangok és bólogat a falakból az ótvar kórházszag.

Körhinta

És zuhansz. Hosszan. Szemeddel még elkapsz egy pillantást. Egy kék szempárt. Egy reményt. Fekete lovasokkal vállat vállnak vetve forogtok hosszasan. Szédültök, egymásra mosolyogtok, együtt bokáztok a lóval. Ki ne sebesedjetek. Elszakad a tengely. Ja, mégsem. Felszálltok. Semmi szédítő gyorsaság. A világ meg csak maradjon ott kint. Érezd, lásd, bűvöljön meg, de maradjon csak kint. Fejben a gondolatok, kívül a világ. Úgyis ott dől el minden. Mármint a világban. Hol van hát itt szükség rád? Kisgyerekekbe kap a szél, ahogy csak ott pörög, forog, kattog a körhinta. Mintha élne.

(Intermezzo)

(Felképelt mindenapjaiddal szórod – tavasszal – be a földeket. Várod. Várod. Várod, hogy kikússzanak a majmok a vízből. Várod a fekete levest. Hidegen csapják az arcodba, minden kertelés nélkül. Ágyazásnak nyoma sincs. Tiszta udvar a rendes ház. Beleszédülsz ebbe a hűvös őszinteségbe. Nyílt sebként tárják eléd ezt a fogást. Csak remélheted, hogy te leszel az angyalka. Fald! Fald! Fald, hogy fenekestül megfeküdje a gyomrod a tömör adatok tengernyi gyümölcse. Óvatosan. Könnyen elfoghat a hányinger.)

Cseresznyefán ülve

Könyörögsz, de tényleg, hogy anyádnak ne szóljanak. Röhögnek a pofádba? Most az egyszer ők is átélhetnék a zuhanást, de nem. Nevessenek csak nyugodtan, inkább mássz fel ide. Innen fentről úgyis sokkal szebb a kilátás. Itt csukott szemmel is többet látsz, mint ott lenn ők a porban. A halott fákat már átrágta a végzet, most majd ők jönnek. Emberi hülyeség... Hajszál híján leestem. Nélküle egyensúlyoznod is nehéz. A fa magas vagy az emberi szomorúság? Süt a nap feletted. Énekelnek a sugarak. Valami dalt. Mindegy. Farkasok közt bárányfelhő vagy. Vagy inkább hal. A vízben. Utálod a vizet? Utálod, mint gyerek az anyját tizennyolc évesen. Gyűlölködsz? Megszülettél és ártatlan vagy. Parazsat pöckölök a szívedbe. Te üres hamutál. (*Márk*)

3.
Cseresznyefán ülve

Üres vagy, mint egy hamutál, amelybe parazsak pöckölnek ártatlan és újonnan született gondolatokat. Szívedbe repülnek, és kiégetik a nyugalmat a falából. Gyűlölet ébred benned. Pedig még csak tizennyolc éves vagy és anyáddal élsz. Utálod magad miatta. Fojtsd hát vízbe bánatod és hagyd, hogy a halakkal töltsön egy éjszakát.

– Én, ki még bárányfelhőknek is farkast kiáltok, pont én tenném ezt meg?

– Akkor dalolj hát, kedvesem, és hagyd, hogy a nap melegítse arcodat. Mássz fel velem a fára, és szemléljük együtt az emberi szomorúság magas oltárát. Együtt még ez is szép tud lenni. Vigyázz, arra az ágra ne lépj! Leesel, és nincs, aki elkapjon téged, ha itt hagysz egyensúlyozva a halott ágakon. Csukd be inkább szemedet és bízz bennem. Másszunk fel a tetejére. Onnan még szebb a kilátás. Majd a végén, mikor már megszoktuk egymást, zuhanunk. Kézen fogva az ismeretlenbe. Anyáinknak nem szólunk majd.

Körhinta

Mintha kisgyerekek lennénk, kap el minket a körhinta és a jókedve. Szállunk vele, pörgünk, kattogunk. Eggyé válunk a szerkezettel. Itt ne lenne szükség rád? A világban csak elvesztjük egymást. Eldőlt ez hamar. De gondolatban továbbélünk és bűvöljük egymást, míg a világ elmarad mögöttünk és megsemmisül. Mi vagyunk csak a fontosak. A többi és a többiek csak színjáték nekünk. Lassan forgó tengelyen, a színpadon. Eljátsszák nekünk, hogy mi nem vagyunk egymásnak valók. Ne higgy nekik, és szálljunk fel a fekete lóra. A körhinta nem áll meg. Túl sokat győzködlek? Hisz látom a kétséget a szemeidben. Abban a gyönyörű kék szemedben.

– De most elég legyen, és ne beszélj többet. Tudom én is, hogy igazad van és veled tartok. Reménykedve szálljunk hát fel a lovakra és gyerünk. Visszafelé, mindig csak zuhanva.

Kórház

Mi ez? Hogy kerültünk mi ide, ebbe a penészes kórházba? Ótvarszag árad az ágyakból, és patakokban sírnak a falak. Talán mégsem vagyunk egynek valók? Kétség fogja el szívemet, és bólogatnak hozzá az orvosi műszerek. Mint néma kövek fekszünk az óvatos kezekben. Hallgatnak azok és minket is csendre intenek. Hideg csempékre tekintek ki, és választ várok. Mellettem lélegzeted hallom és átölelnélek, de nem mozdulhatok.

Beszélsz, szólsz valamit? Talán megsüketültem. Csak a villámokat hallom valahol távol. Villódzva hatol be a fényük a koszos és sötét kórterembe. A falra pedig kék festékkel van felírva: ideje, hogy éljetek és felébredjetek. (*Máté*)

4.
Házkór

Felfestették az ördögöt a falra. Ez világos. Világos, mint a neoncső, ami épp zavarja álmukat. Meg a villámok is jeges képekkel tűzdelik meg az éjszakai világukat. De persze nem hallanak semmit. Hiába dörög hozzá a menny is, csak fekszenek ölelésbe forrva. Mellkasuk hullámzik, mint az eldobott kövek. Kútba vetett szívek. Ők nem azok az „utána ugrós" típusok. Illenek is egymáshoz, mint az ótvarszag és a könnyek. Mi ez?

Hintakör

Élefazssiv. Mindig csak zuhanva. Fekete lovasokkal keresztezik útjukat a vaksi mezőn. „Veled tartok, mint a vándor a botjával, vagy fordítva." De hallgatnak. Nem beszélnek, csak haladnak az úton, csak tapossák ki lelkükből a kétséget. A kétséget, ami a szemekben tükröződik. „Tűz a nap. Csak a hunyorgás segíthet." A délibábok asztalán hintákkal zár körbe a hő. Játszik az érzéki szervekkel az élet. Nyitott könyv a táj. Párolgó mondatok úsznak a levegőben. A hintakör nem áll meg. „Csak színjáték!" – káltják. „Csak színjáték nekünk!" – kiáltják a forró színpadról a légbe. Nincs taps. Nincs közönség. Semmitmondó mondataik málhásan és mélyen mozognak már át az égen. „Csak mi vagyunk a fontosak." Hohohó. A világuk lassan elpárolog és megsemmisül. „De a világ nem kell". A hintakör, mint veszett kisgyermekeket tartja őket fogságban. Veszett, habzó szájú, pelyhes lábú lurkókat markol a délibáb.

Cseresznye ül a fán

Amíg ők az ismeretlennel kézen fogva zuhantak a megszokás felé, anyáik a tudatlanság végtagjaiba kapaszkodtak vasmarokkal. Kilátástalan válaszaikkal, melyeket felesleges kiejteni is, borítják meg a rendet. A bizalom rágja át a halott ágakat a cseresznyefán. Leeshetnének és talán a lent várakozók éhes csoportja boldog lenne ettől. Az emberi éhség oltára egy cseresznye húsába oltva. Szétloccsanna a talajon. Csupa vér. Cseresznyevér csepegne a venyigéről, a ház faláról és a barna arccal dalolt dalokról is. Bárányfelhőt kiáltanak a farkasok a holdra, mint ahogy a halakat a vízbe sújtja a bánat. Tizennyolc anyjukkal az ágon csimpaszkodik még most is az a két gyűlölt cseresznye. Lassan szív alakba fornak össze. A vége úgyis... a vége úgyis a csupasz, nyálas magok landolása a hamutálban. Tele vagy. (*Márk*)

5.
Születés

Elég. Biztos elszédültél. Pihenj le, kedvesem, mellettem a cseresznyefán. Elérkeztünk az elejére, és nincs hová mennünk tovább. Végigéltük életünket, hamutálba rejtett csikkeken. Görgesd végig a bánatodat a bárányok gyapján és add ide nekem. Add már ide! Még a végén elkések vele. Törékenyek az ágak és kockázatos rajtuk lépkedni. De feljebb és feljebb kell mászni. Ott kezdődik minden. Nem jössz? Nem baj. A kezdet a fontos. Csak a kezdet. Megjegyezted? Mi az, hogy nem?! Sosem tanulsz… Pedig tanítottalak. Most meg hová mész? Szóltál anyámnak? Pedig mondtam, hogy ne tedd… Most már mindegy… Persze, hogy megbocsátok! Barátok vagyunk. Testvérek. Ikrek. Egyek. Nyugodj meg. Mondom, nyugodj meg! Én

nyugodt vagyok… Az élet szép, de ahhoz élni kell! És mi tart vissza? Mint mindig, én. Zavart vagy? Nem baj, én is. A gond csak az, hogy megszülettünk. Hát haljunk meg és szülessünk meg újra! Félsz? Én is. De hát ez normális. Cselekedjünk. Várj, segítek. Találd ki. Miért gondolod? Érthető. Szereted?! Én is szeretem… Kezdődik? Nem baj, még van időnk. Felértél már? Segíts. Kóstoltad már a cseresznyét? Pedig finom. Vigyázz, oda ne lépj. Biztos vagy benne? Ugye tudod, hogy nagyon magasan vagyunk? Érthető… De van. Szívesen. Adsz nekem is egyet? Köszönöm. Csak ne csípné a szememet a füst. Az ott a távolban a szülővárosunk. Abban ott? Szép ház. Majd egyszer. Találkoztam már vele. Még a múlt nyáron. Beletalálsz a tóba? Fúj a szél, csak azért. Ugyan, ne csüggedj. Biztos vagy benne? Már várnak ránk otthon. Valami leves. Én sem szeretem. Várj még egy kicsit, épp most megy le a nap. Csodás, nem? Hát jó. Persze. Milyen puha a kezed. Háromra? Ahogy gondolod. Tudod, hogy szeretlek. Ahogy csak lehet. Csípős a szél, fázom kicsit. Elég, biztos meghalunk, magasan vagyunk már. Hát szia.

Élet

Születést adhatok neked, de életet nem. Élni csak te tudsz, de lusta vagy és gyáva, jól tudom, le se tagadhatnád. Pedig mennyi mindent csinálhatnál! Csodálatos vagy, nekem elhiheted. Igen, rólad van szó. Miért, talán rólam? Ne röhögtess már! Gyere inkább velem és szállj fel a körhintára. Ez is csak az élet része. Nagy élmény, és legalább történik valami. Változás. Fontos dolog. A végén úgyis leszállunk és visszatekintünk rá. Gondolj bele, milyen lenne, ha nem forogna. Mindig csak azt a pár lovat szemlélhetnénk, ami ezen az oldalon van. Jogosan kérdezed, miért jó akkor benne ülni, ha akkor is csak azt a kis részt látod. Néztél már ki a körhintából? Pedig az egész világ megnyílik előtted.
Figyeld egy kicsit a kis lovast. A feketén. Csodás, nem? Élvezi és szemlélődik. Beszélget a többiekkel és a tiltás ellenére is gyorsan más lóra mászik fel. Másoknak is megmutatja a varázslatot. Veszélyes? De hisz ettől izgalmas!

Javíthatatlan vagy. Pedig csak kicsit kéne hinned nekem! Élj és mindent megértesz majd. Üvölts, játssz, sírj, nevess. Mindegy, mit csinálsz. Élvezd az életet és érd el a céljaid. Képtelen vagy rá? Lustaság és melankólia… Halj meg! A feltámadás a lényeg. A kezdet.

Halál

Miért kérdezed, hogy és most jobb-e? Ez csak átmeneti állapot. Mint a kórház. Ott se vagy többet, mint amennyit muszáj. Az ébredés mindig édes. Igen, akkor is, ha jó álomból ébredsz. Miért lenne jó az álomvilág? Csak te élheted át. Elmeséled? Ne röhögtess már… Inkább alkoss valamit. Építs. Valósítsd meg az álmaidat, és ne csak ábrándozz róluk. Túl sokat kérek? Pedig csak annyit mondtam, hogy élj. Szabadítsd fel magad.

Sokszor nincs értelme a dolgoknak. Az ismétlődő dolgok jobban megragadnak bennünk. Nem hiszed? Nem baj. Elég, ha én hiszek benne. Jóéjszakát. watch?v=LoQYw49saqc&ob=av2e (*Máté*)

Fazekas Júlia: Búcsúzó

1

„Most már elég, ne szépítgesd, te gyáva,
nem szégyen ez, vallj – úgyis vége van –
boldog akartál lenni és hiába,
hát légy, mi vagy: végképp boldogtalan.”

Csak még egyszer, utolsó számadásra!
Hogyha már végleg megundorodtam.
Hiábavalóságok zsibvására
– hol adom és megveszem önmagam.

És úgyis mindegy. Felesleges szóra
betűt pazarolnod – vad búcsúzóra.
Nehéz neked: egy emlék egy mázsa.

Hát dobáld őket le! S mire az óra
az éjfélt a semmibe kakukkolja,
egy lehelet jut egy vallomásra.

2

Kátránytengerben sétáltál mindvégig.
Magát emésztő szürke mocsárban,
hol a perceket sóhajokban mérik
neonnal izzó plakátmagányban.

Túl keveset adtál? Majd visszakérik.
S ha beakadt a fejembe a lábam,
azt csak a szelektív csonthalmokra vidd,
– két éve így rendelte az állam.

És elromlott az álom-automata,
éber lett minden zaj akkor éjszaka.
Lassan sétáltam, mintha bolyongnék,

felugrottam az egyik Duna-hídra,
néztem, hogyan szakít minket két partra,
s hogy köt össze mégis a folyókép.

3

Míg megfestette a sok tarka képet,
csak elpilledt a durva képzelet.
Megkértem, farag majd nekik a végzet
keretként ében idézőjelet.

Csak azt az egyet hiába is kéred,
kövér galambok nem kapnak helyet.
Múzeumomban, ha erre téved,
ne lássa őket az emlékezet.

Éppen eleget koplaltam miattuk,
minden vélemény eleget tört rajtuk,
és elég ideig voltak mérték.

Az olcsó is sok, ha drágát kihagytuk,
Rouen minden, ha Párizst nem láthattuk,
és a gyönyör is csak a bútól szép.

4

Ketten vagyunk itt a tükörteremben.
Takarodj! Másképp végzem egymagam.
Párbeszédekre marcangolja egyben
a kettő: tudat és tudattalan.

Döghúsba vájtad ujjaid kegyetlen.
És folyton zabálsz, unos-untalan.
Úgy, hogy megtelünk, nemcsak te, de ketten,
s így alkotnál, egy moslékcafatban?

Vak dióba zárva, rész egésze,
eladnál mindent, ha volna, ki kérne.
Eladod, mégis azt hiszed, tiszta,

ki csak gondolatban sóvárog érte.
Mert a legjobban a világtól félsz, te
szemtelen, mocskos naturalista.

5

És mennyi miden – soha el nem mondtam,
mennyi emlék! Utoljára látom,
tapasztalat, mit nehezen tanultam,
és tudás, mit muszáj volt belátnom.

Minden darabját az égboltra dobtam,
Kosztolányi hadd nézze világom,
fehér lepedőbe beleforgattam,
minden mélyhűtött s tűzforró álmom.

Hát drága kincsesláda, ég veletek!
Szelíd marharépa, fogaskerekek,
lassan bimbózó cseresznyevirág,

és minden lassan tovaszálló percek,
hagyjuk már a beszédet, közhelyeket,
a szót már a végtelen veszi át.

6

És elég is, hisz annyiszor próbáltam
már tőled elköszönni. Nem lehet.
Akkor inkább most az egyszer vidáman…
– úgysem kapod meg az üzenetet.

Megbilincselted a gondolataim.
Mert te vagy, mi van, te vagy az emlék,
Szétfeszíted a szonettem sorait,
És te vagy, mi küld és hív, ha mennék.

Ez a búcsú, mi mégis úgy gőzölög,
mint valami nagy, hatalmas és örök,
takarva fortyogó lávatenger.

És látod, milyen szörnyű lesz és kicsi
ez a vers, ha rólad próbálom írni,
kit nem ismersz, ki feledni sem mer.

7

Most már vége, úgy sincs szépíteni mit.
Ki gyáva volt, marad mindig gyáva,
az ne farigcsálja a verssorait.
Nem szégyen ez: vallj, úgyis hiába,

a végtelen szűkül, egyre alakít,
elfáradtál az álarcosbálba,
alakíts inkább te is más valakit:
valakit, kinek könnyű ruhája,

könnyű, fehér, öltözz most te is abba,
valami következő pillanatra,
hol az álom kezdődik el végre.

És mosolyogj, integess, légy, ami vagy:
végképp végtelen. Látlak majd valami nagy
hajó-fedélzeten, s erre a képre

Már őszintén emelem poharam.
S míg mámort iszom, valami mást várok:
tán más, de haraphatóbb boldogságot.

László Dorina: Fábián Péter és a Zöld Sárkány

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás-tengeren is túl, volt egyszer egy parasztház. Ebben a parasztházban lakott egy család. Ebben a családban volt egy apuka, egy anyuka és három fiútestvér. A legidősebb fiút Marosvári Péternek hívták. A középső fiút Baloo-nak becézték. És a legkisebb neve Fábián Péter volt.

A kis Fábián nagyon kalandvágyó, egészségesen élő, szarkasztikus és kíváncsi volt. Legnagyobb álma az volt, hogy a világ legjobb kosarasa legyen, bár ezt nehéz volt megvalósítani az erdő közepén (pláne ha termetét tekintve jobban megvizsgáljuk).

Egyik nap Regős Pál, a családfő kitalálta, hogy elviszi a pereputtyát a híres-nevezetes jóshoz, akit az egész világ ismer: Szmeskó CsNJAINJ Jánoshoz, azaz Szmeskó Csillaglátó Nagyhatalmú Jövőlátó Az Informatikában Nagyon Jártas Jánoshoz. Az egész család a legelegánsabb ruhájába öltözött és borzasztóan izgultak. Ebéd után el is indultak az erdő legrejtélyesebb zugában rejlő kunyhóba, Szmeskó CsNJAINJ János, azaz Szmeskó Csillaglátó Nagyhatalmú Jövőlátó Az Informatikában Nagyon Jártas János rezidenciájába.

Hét napon és hét éjen át gyalogoltak, mire megtalálták a házikót: fenyőfák és szomorúfűzek nehezedtek rá, az épület előtt egy varázslatos, csillogó vizű, aranyhalakkal teli tó helyezkedett el, maga a ház pedig szürke, fekete és bordó téglákból épített, icipici kunyhócska volt, amit valami sejtelmes fény ölelt körül.

– Mami, védj meg! – ugrott a kis Fábián anyukája, Ibolya karjaiba. A kis család egymásba karolt és besétáltak a sejtelmes kunyhóba.

Mikor betoppantak a házba, Letti, a portás fogadta őket. Onnan továbbvezette őket egy szobába, ahonnan ugyanaz a sejtelmes fény derengett, mint ami a ház körül is volt. A szoba közepén állt egy lila terítős asztal, melynek a közepén ott volt egy kristálygömb, amit teljesen kitöltött maga Szmeskó CsNJAINJ János, azaz Szmeskó Csillaglátó Nagyhatalmú Jövőlátó Az Informatikában Nagyon Jártas János feje, amit furcsa árnyékok, fények és füst vett körül.

– Gyertek beljeeeeebbb – mondta Szmeskó CsNJAINJ János, azaz Szmeskó Csillaglátó Nagyhatalmú Jövőlátó Az Informatikában Nagyon Jártas János.

A kis család bizonytalanul lépett az asztal mellé.

– Mit szeretnétek tudni?

A családfő megragadta a kis Fábián kezét és odavezette Szmeskó CsNJAINJ János, azaz Szmeskó Csillaglátó Nagyhatalmú Jövőlátó Az Informatikában Nagyon Jártas Jánoshoz.

– É-é-é-én szeretném tu-tu-tudni, hogy mi-mi-mi leszek, ha-ha n-n-nagy l-l-leszek… – dadogott félelmében Péterke.

Szmeskó CsNJAINJ János, azaz Szmeskó Csillaglátó Nagyhatalmú Jövőlátó Az Informatikában Nagyon Jártas János koncentrálni kezdett, elmerült tekintettel nézett a jövőbe. Forgatta a szemeit, feje körül az árnyékok, a fények és a füst sűrűbb lett. Aztán hirtelen hátrahőkölt és félelmetes hangon azt mondta:

– Fiam, te vagy a kiválasztott! Téged választott ki a Sors, hogy legyőzd a szörnyűséges, veszedelmes, félelmetes, vérfagyasztó Zöld Sárkányt! A Zöld Sárkányt, akit csak a legendákból és a helyi történetekből ismerni, a Zöld Sárkányt, aki már évezredek óta rettegésben tartja az egész világot!

A kis Fábián szemében összeszökött a könny és odaszaladt az anyukájához.

– Neked kell ezt megtenned és ha sikerül, mindenki imába fogja foglalni a neved, tisztelni fognak, minden történelemkönyv rólad fog szólni, az egész világ ismerni fog téged!

A gyerek bizonytalanul nézett családjára.

– Ne is húzd itt tovább az időt, gyermekem! Menj, menj, mentsd meg a világot! – szónokolt Szmeskó CsNJAINJ János, azaz Szmeskó Csillaglátó Nagyhatalmú Jövőlátó Az Informatikában Nagyon Jártas János. A fények és az árnyékok óriási robajjal szabadultak el a szobában, mindent beterített a füst. A család kirohant az épületből és meg sem állt hazáig.

A család három napig készülődött a kis Fábián indulására. A szülők rendületlenül sütötték a hamuba sült pogácsát, varrták a tarisznyát, a két idősebb testvér pedig arról beszélgetett az öccsükkel, hogyan pusztítsa el a Zöld Sárkányt.

Eljött a nagy nap: Péterkét útnak indították. Céltudatosan ment az erdő felé. Fél órával később nagyon elfáradt, ezért leült egy kis, tükörsima, tiszta tó mellé enni és inni. Hallgatta a csiripelő madarakat, a zenélő tücsköket, nézte a fák között utat törő sugarakat. Hirtelen kiugrott a vízből egy dühös kis teknős. Péter először megijedt, majd amikor jobban megfigyelte, elkezdett röhögni.

– Azonnal fordulj vissza! – mondta a teknős, miután öt percen keresztül azon fáradozott, hogy odamásszon főszereplőnk mellé.

– Ki vagy te? – kérdezte Péter.

– Én vagyok Azégatrab, a teknős, eme tó királya és azt parancsolom neked, hogy fordulj vissza! – mondta ellentmondást nem tűrő hangon.

– De mégis, miért?

– Nem tudod, mennyire veszélyes dologra vállalkoztál – szónokolta a teknős, miközben rejtélyes arckifejezéssel sétált Péter körül. – Tudod te egyáltalán, micsoda vérengző állat ez a Zöld Sárkány?

– Miért, te tudod?

Azégatrab egy darabig elgondolkozott.

– Nem…

– Akkor meg ne szónokolj itt neke…

– DE HALLOTTAD EGYÁLTALÁN A LEGENDÁKAT, A REJTÉLYEKET, A RÉMTÖRTÉNETEKET, A MESÉKET RÓLA? – ordította magából kikelve Azégatrab.

– Nem hallottam – ásított a kis Fábián.

– Ha nem fordulsz vissza, kínok kínjai között fogsz meghalni!

Péterke összepakolta a cuccait, felállt és hátat fordított.

– Na szia.

– A vesztedbe rohansz! – kiabált utána a teknős, majd miután meglátta, hogy reménytelen a próbálkozás, sóhajtva visszamászott a tóba.

Péter három napig sétált az erdőben, egyre kimerültebb és kimerültebb lett. Úgy gondolta, hogy itt az ideje egy kis délutáni alvásnak, ezért lefeküdt egy fa tövébe és álomba szenderült. Mikor felébredt, már lement a Nap, munkáját átvette a bölcs Hold és a biztonságot sugárzó csillagok. Kinyitotta a szemét és elképesztő honvágyat érzett. Sötét volt, hideg és fázott. Sírdogálni kezdett. A felette lévő fáról egy bagolypár nézett le rá.

– Ki az a kisgyerek odalent? – kérdezte értetlenül a feleség.

– Nem hallottál róla? – mondta tágra nyílt szemekkel a férje. – Ő Fábián Péter, róla beszél az egész erdő!

– Jó, jó, de miért van itt?

– Az ő feladata, hogy legyőzze a Zöld Sárkányt!

– A ZÖLD SÁRKÁNYT? – ordította a bagolyasszony.

– Pssssszt! Még észrevesz bennünket!

– És? Szegénykém, meg akarom vigasztalni, olyan kis elveszettnek tűnik… – mondta a feleség, és leröppent a gyerekhez.

– Most mégis hova mész? – kérdezte a férj és utánarepült.

A kis Fábián megszeppenve nézett a madárra, amikor az megérintette a vállát.

– Te meg ki vagy? – húzódott közelebb a fához a fiú.

– Ne félj, nem bántalak!

– Mondtam, hogy megijeszted – mondta zsörtölődve a bagolyférj.

– Mit kerestek itt?

– Láttuk fentről, hogy sírdogálsz és gondoltuk…

– …gondoltad.

– …gondoltam, lejövünk és megvigasztalunk.

Péter elővett egy zsebkendőt és kifújta az orrát.

– Engem nem kell megvigasztalni! Bátor vagyok. Annyira bátor, hogy fogom magam és megyek is tovább legyőzni azt a vérengző fenevadat! – mondta hősiesen. Felpattant és elindult.

– Kicsi Péter, várj! – kiáltott a feleség. – Úgy döntöttünk…

– …döntöttél.

– …döntöttem, hogy kapsz egy segítő ajándékot. Egy táblafilcet!

Péterke megtorpant, visszafordult és bizonytalanul elvette a bagolyfeleség kezéből a tárgyat.

– Kösz – zsebre vágta és útnak indult.

– De vigyázz! Csak a legvégső esetben szedd le a kupakot! – kiabált utána a madárasszony. – Hallod?!

– Igazán adhattál volna neki egy csomag zsebkendőt, többre megy vele – mondta unott hangon a bagolyférj.

– Jaj, hagyjál már a pesszimizmusoddal! Folyton csak… – folyt a vita a baglyok közt, de Péter már messze járt.

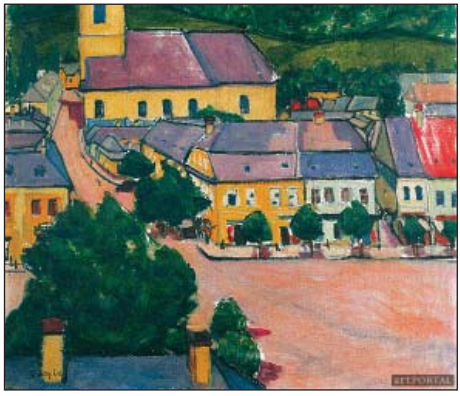

A fiúcska csak sétált és sétált rendületlenül. Eldöntötte, hogy mostantól egyetlen, az útját akadályozni próbáló furcsa, erdei állatnak sem fog bedőlni.

Pár nap múlva már teljesen hozzászokott a folytonos barangoláshoz, most már nem botlott el egy falevélben sem, nem ment neki egy faágnak sem, nem ütközött

egy fával sem. Teljesen rutinosan mozgott az erdőben és már honvágyat sem érzett.

A hetedik héten volt az első borús nap. Egész nap esett az eső és fújt a szél. Szerencsére pont talált egy barlangot, ahová berohant, mielőtt belecsapott volna a villám. Órákon át csak a barlangból nézte az esőt, aztán úgy gondolta, ideje lenne berendezkedni, mert úgy tűnt, még egy darabig rossz idő lesz. És tényleg. Nem látott semmit, ezért elővette a hátizsákjából a zseblámpát. Ez már a harmadik pár elem volt, és nem volt nála több, ezért próbált vele annyit spórolni, amennyit csak lehet. Egyre beljebb ment, minden egyes lépéssel magabiztosabban és magabiztosabban. Egészen addig, amíg meg nem botlott egy kiálló kőben. Elesett és iszonyatos fájdalom nyilallt a bokájába. Nem bírt felkelni a földről. Hirtelen eszébe jutott a zseblámpája- Körülnézett és meglátta a halvány fényt, valahol messze tőle. Óriásira nyíltak a szemei.

– Meghaltam? – kérdezte saját magától. És a következő pillanatban elájult.

Kilenc óra múlva ébredt fel edénycsörömpölésre és káromkodásra. Amikor pár perc múlva kinyitotta a szemét, észrevette, hogy egy szobában van, ami kőből készült bútorokkal volt berendezve – konyha, háló és nappali. Középen tűz lobogott – hatalmas fényével bevilágította az egész helyiséget. Szép lassan felült a szintén kőből készült ágyon. A bokája még mindig fájt, de már nem annyira, mint az elesés pillanatában. Körülnézett és meglátott néhány törött edényt a földön. Egyre feljebb és feljebb emelte a tekintetét, amikor… Hirtelen felkiáltott. A konyhában egy hétméteres, ősz hajú óriás sürgött-forgott, szaladgált a konyhapult, a törött edények és a bográcsközött. Mély hangján folyamatosan zsörtölődött. Péter megszeppenve nézte egy darabig, majd lenézett maga elé és azt mondta:

– Miért pont a pokolba? Miért?

Ekkor a zsörtölődés abbamaradt. A fiú felnézett. Az óriás az egyetlen, kétméteres szemével őt bámulta.

– Hát felébredtél! – mondta és visszafordult a bográcshoz.

A kis Fábián megdörzsölte a szemét.

– Hol vagyok? – kérdezte remegő hangon.

– Hogyhogy hol? A lakásomban. Hálás lehetsz nekem, amiért megmentettelek és nem jelentettelek fel betörésért. Ott feküdtél kint eszméletlenül a sötétben, én meg olyan aranyos voltam, hogy behoztalak. Kérsz teát? – kérdezte az óriás és ellentmondást nem tűrve odaadta a fiúnak a hatalmas bögrét.

Péter megszagolta a löttyöt és elborzadt.

– Ez mégis milyen tea?

– Hogyhogy milyen? Hagymahéj tea. Ízleni fog, kóstold meg!

– Köszönöm, de nem ké…

– KÓSTOLD MEG! – ordított rá a szörny. Péter felugrott ijedtében és mivel nem akart meghalni, nagy levegőt vett és megkóstolta a teát. Majdnem elhány-

ta magát.

– Na, milyen? – kérdezte elégedett fejjel az óriás. A fiú magára erőltetett egy mosolyt.

– Felettébb ízletes…

– Remélem is! Kérsz bele penészt? – és azzal a lendülettel megszórta zöld, büdös anyaggal a fiú italának és a sajátjának a tetejét.

Az óriás óriási élvezettel belekortyolt a teába, majd odasétált a bográcshoz.

– Kész van a békabungyuragtrutymó leves. Biztos éhes vagy, gyere, egyél!

Egy merőkanállal mert egy mélytányérba a fiúnak az „étel”-ből és letette az étkezőasztalra. Péterke – beletörődve sorsába – odasétált a szék lábához. Három méterrel magasabbak voltak a bútorok, mint ő maga. Fél órába telt, mire sikerült felmásznia a székre. A kanál olyan nehéz volt neki, mintha egy súlyzót emelt volna fel. Úgy döntött, hogy a kanálon felmászik a tál szélére és úgy fogja megkóstolni a levest, nehogy megsértődjön a vendéglátója. Amikor már fent volt a tálka szélén, leült és előrehajolt, hogy egyen egy kicsit – és azzal a lendülettel bele is esett a lébe. Úgy érezte magát, mintha egy hatalmas medencében úszkálna, melyben víz helyett valami büdös, zöld, forró és sűrű lötty van. De ha úgy vesszük, így is volt.

A szörny odasétált az asztalhoz, és amikor meglátta a levesből kimászni próbáló kisfiút, elröhögte magát. Nevetése olyan hangos volt, hogy Péterke azt hitte, nyomban beomlik a barlang. Kiemelte a legénykét a levesből, visszaültette a székbe és a kezébe nyomott egy normális méretű tálkát normális méretű kanállal.

– Nem szeretem, amikor úszkálnak a kajámban, de neked megbocsátom. Hálás lehetsz – mondta az óriás kuncogva, majd leült az asztalhoz.

Péter csak forgatta a tálkában a kanalat, miközben a szörny már a fél adag levest megette. Kínos csöndben üldögéltek egy darabig, majd a kisfiú megtörte a csendet.

– Hogy hívnak? – kérdezte az óriást.

– Hogyhogy hogy hívnak? Hát én vagyok Verginoosz, a szörnyű, vérszomjas küklopsz! Rettegésben tartom az egész világot! – válaszolta, majd kijelentését megtoldotta egy ördögi kacajjal.

– Igen? – kérdezte Péterke elgondolkodva. – Én úgy tudtam, hogy a Zöld Sárkány a legveszélyesebb lény az egész Földön.

Verginoosz félrenyelt, majd elkezdett fetrengeni a röhögéstől.

– Hogy micsoda?! A Zöld Sárkány mint a legijesztőbb szörny? Hát az olyan szelíd, mint egy kölyökkutya! A légynek sem tudna ártani. Ez az egész legenda róla egy baromság. Én vagyok a gonoszak leggonoszabbika.

A kis Fábián elmélázva megkóstolta a levest. Az íze a mai napig kísérti.

Éjszakára Verginoosz megágyazott neki a földön, a sarokban. Péterke nem tudott elaludni, folyamatosan a küklopsz véleménye keringett a fejében a Zöld Sárkányról. Tényleg nem az a legijesztőbb lény, hanem a vendéglátója? És ha igen, akkor miért kell megölnie a Sárkányt? Egész éjjel forgolódott és csak kora reggel sikerült megérkeznie az álomvilágba.

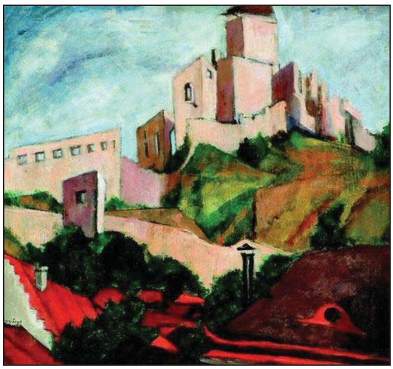

Tizenhárom napja volt Verginoosznál – a tizenharmadik napon a küklopsz kész lett a vendégszoba felújításával, ezért Péter végre saját szobát kapott. Már nagyon folytatni szerette volna az útját, de a küklopsz nem engedte neki, a barlang bejárata elé egy hatalmas sziklát gurított, amit egy egész hadsereg sem tudott volna elmozdítani.

Egyik éjjel a fiú valakinek a kopogására lett figyelmes. Felébredt, kinyitotta az ajtót és kinézett a küklopsz szobájába, de senkit sem látott. Egy darabig csöndben figyelt, majd visszafeküdt az ágyba.

Pár perccel később újra hallotta a kopogást. Gyorsan felült és várt, amíg meg nem hallotta még egyszer. Fülét a falra tapasztva végigsétált a fal mellett. A szobájában volt egy böhöm nagy szekrény. Meg volt győződve róla, hogy amögül hallja a kopogtatást. Minden erejét összeszedve arrébb tolta a bútort és meglátott egy ajtót, amelynek a létezéséről egyáltalán nem tudott. Kinyitotta és egy harmadik szobában találta magát. Alig volt berendezve, csak egy ágy és egy szekrény volt benne. Beljebb sétált és meglátott a fal mellett egy lányt.

– Jaj, de örülök, hogy észrevetted az ajtót! Itt kopogok neked már napok óta – mondta neki a lány.

– Te meg mit keresel itt? És mióta vagy itt? És miért vagy itt? – kérdezte összezavarodva a kisfiú.

– Verginoosz elrabolt. Már két éve itt vagyok ebben a szobában, és te vagy az egyetlen ember, aki a küklopsz barlangjában megfordult azóta. El kell szöknünk innen!

– Hogy hívnak? – nyújtotta a kezét Péterke.

– Betti – válaszolta a lány.

Egy héten keresztül minden este, miután Verginoosz elaludt, a szökést tervezték. Egész jó kis tervet eszeltek ki, amit péntek tizenharmadikán valósítottak meg. Péntek tizenharmadikán a küklopsz nagyon rosszkedvű volt, egész nap csak panaszkodott, odaégette a békabungyuragtrutymó levest, és a teát is túlpenészezte.

Péterke szerzett három nappal a szökés előtt egy hatalmas botot, melynek a végét órákon keresztül hegyezte. Ezt Bettinél rejtették el az alatt a három nap alatt, hogy a küklopsz nehogy megtalálja.

A kisfiú reggel elbújtatta a lányt a vendégszobában a hegyes fegyverrel együtt, és szólt neki, hogy ne jöjjön elő addig, amíg nem ad jelet. Ezután csatlakozott a küklopszhoz a reggelinél, de egy szót sem szólt. Reggeli után Verginoosz elmosogatott, ezalatt Péterke besunnyogott a szobájába, hogy kiengedje Bettit. A kezébe vette a botot és odaálltak a küklopsz mögé. A kisfiú megköszörülte a torkát.

– Verginoosz, figyelnél egy kicsit?

– Mi van? – fordult meg az óriás, és amikor meglátta Bettit, hatalmas dühbe gurult. – Te meg mit keresel i… – kérdezte Verginoosz, de a következő pillanatban Péterke a botot beleszúrta a küklopsz szemébe. A szörny felkiáltott és káromkodni kezdett. – A szemem! A drága szemem! – egyik kezével szemének hűlt helyét tapogatta, másikkal a két gyereket próbálta elkapni.

Persze ők már egy lépéssel előrébb jártak: mindketten elemeltek a konyhából egy-egy több méteres kanalat és összeszedve minden erejüket, szétfeszítették a bejárati hatalmas sziklát. Amikor kimenekültek, gyorsan visszatolták az „ajtót" a helyére, eldobták a kanalakat és kirohantak a barlangból. A küklopsz ordítását még az erdőben is hallották.

Csak futottak, futottak és futottak. Amikor elfáradtak és már úgy gondolták, elég messze vannak Verginoosztól, megálltak. Azonnal lehuppantak a fűbe és kifújták magukat.

– Sikerült! – kiáltott a kis Fábián és adott egy pacsit Bettinek.

Ezek után Péterke Bettivel folytatta útját a Zöld Sárkányhoz.

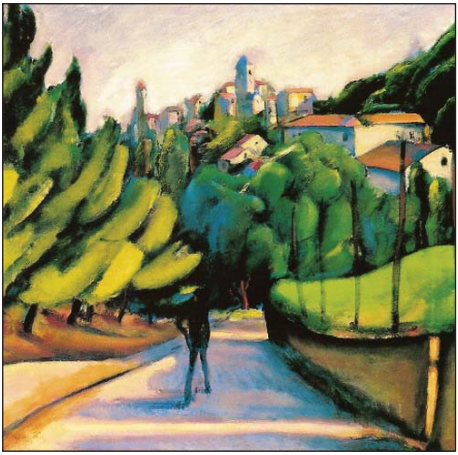

A kis Fábián most már sokkal jobban élvezte az útját, hiszen társaságban sokkal jobb vándorolni, mint egyedül.

Egyik nap útközben elkezdtek beszélgetni, és annyira beleélték magukat a témába, hogy nem is figyeltek oda, merre mennek. Amikor észrevették, hogy rossz helyen vannak, pánikba estek. Kétségbeesetten kerestek valamilyen erdei lényt, aki el tudná magyarázni az utat visszafelé. Háromórányi keresés után találtak is egy madárkát a fa tetején. Péterke odasétált a fa lábához, felnézett és odaszólt az állathoz.

– Elnézést!

A madár kizökkent az álmodozásából és mosolyogva lenézett a gyerekekre.

– Hát ti meg mit kerestek itt, amerre a madár se jár? – elgondolkozott. – Vagyis de…

– Eltévedtünk. Meg tetszik mondani, hogy merre kell mennünk?

A madárka leröppent melléjük.

– Persze! Mindenről tudom, hogy hol van. Hova igyekeztek?

– A Zöld Sárkányhoz megyünk – mondta Péter kedvesen, mire a madár hátrahőkölt.

– Te vagy Fábián Péter? – kérdezte a madár remegő hangon, mire a kisfiú büszkén kihúzta magát. – Hát mégsem pletyka! Tényleg meg fogsz küzdeni azzal a sárkánnyal! – örvendezett a madárka. – Tudod, amikor annyi idős voltam, mint ti, én is gondoltam rá, hogy le kéne győznöm valami vérengző fenevadat…Egyszer például…

– Biztos nagyon érdekes, de nem tudná egyszerűen elmondani, hogy merre lakik a Zöld Sárkány? – sürgette Péter a madarat.

– Jaj, persze, bocsánat. Mindig elkalandozok! Szóval, ahhoz, hogy odajussatok a Zöld Sárkányhoz, át kell mennetek A Világ Legnagyobb Labirintusán.

Péter és Betti aggódva nézett össze.

– És az merre van?

– Balra – válaszolta a madárka. Mind a hárman balra néztek. Ott volt a labirintus bejárata: fala legalább akkora volt, mint a küklopsz, köd vette körül, és ha benéztek, csak feketeséget láttak.

– És nincs valami kerülőút? – kérdezte reménykedve Betti.

– Kerülőút? – nevetett a madárka. – Nincs. De hát így izgalmas az utazás, nem? Na, nekem most dolgom van. Sok sikert és vigyázzatok! A Világ Legnagyobb Labirintusa tele van ijesztő lényekkel. Csak óvatosan! – mondta és elrepült.

Péter és Betti nagyot sóhajtott, majd besétáltak A Világ Legnagyobb Labirintusába.

Eleinte nagyon sokszor eltévedtek, zsákutcákba kerültek. Egy idő után egyre idegesebbek és idegesebbek lettek, amiért még mindig nem jutottak ki onnan, ezért még többször tévesztették el a helyes irányt. Kezdtek kétségbeesni.

Már órák óta barangoltak a labirintus-

ban, amikor hirtelen kis léptek zaját hallották. A hang oldalról jött – valami kicsi szaladt feléjük.

– Hallod ezt? – kérdezte Betti.

– Hallom. Mi lehet ez…? – gondolkozott el Péter.

– Inkább ki lehet...

Feszült csöndben várták a hang tulajdonosát, majd hirtelen megjelent egy szurikáta, aki amint meglátta a két kisgyereket, megkönnyebbülve sóhajtott fel.

– Jaj, mennyire örülök, hogy találkozom veletek! Már hetek óta bolyongok ebben a labirintusban és azt sem tudom, hogy kerültem ide!

– Mi sem találjuk a kijáratot.

– Éppen otthon sétálgattam, amikor hirtelen itt találtam magam. Nem tudjátok, merre van a sivatag?

– Nem – válaszolta Péterke unott hangon.

– Azért ha megtaláljátok, szóljatok! – mondta szomorúan a szurikáta és elszaladt.

Napokig csak sétáltak, sétáltak és sétáltak. Egyszerűen nem tudták, merre kell kijutni a labirintusból. Már találkoztak unikornissal, rózsaszín sünnel, háromtonnás rókával, repülő csigával, egy nővel, aki úgy viselkedett, mint egy oposszum, és egy oposszummal, aki úgy viselkedett, mint egy nő, és még ezer furcsa lénnyel, akik szintén ki akartak jutni. Eleinte meglepődtek, amikor valaki ismeretlennel találkoztak, de aztán hozzászoktak: unott hangon köszöntöttek mindenkit, elmondták, hogy nem tudják, merre van a kijárat, majd elköszöntek. Egy nap még egy bicikliző vaddisznóval is találkoztak, aki a szurikátát kereste.

Ahogy mentek tovább, furcsa szagot éreztek.

– Te is érzed ezt a szagot? – kérdezte Péter.

– Igen. Mint a Halloween… – válaszolt Betti.

– Nem mondasz hülyeséget – gondolkodott el a fiú. – Megvan! Ez tök! De vajon hogy kerül az ide?

– Nem tudom – mondta Betti.

Léptek hallatszottak, majd fütyörészés. A két kisgyerek összenézett. Egyszer csak egy hatalmas árnyék jelent meg a falon. A hosszúkás, nagy dudorokkal teli emberszerű árnyék egyre csak nőtt, majd egyszer csak megjelent a sarkon egy fiatalember. Az oldalán két nagy tök lógott, tökszag áradt a ruhájából és tököt majszolgatott.

– Szevasztok! – mondta barátságosan az ismeretlen.

– Ki vagy? – kérdezte Betti és Péter szinte egyszerre.

– Tökös Péter vagyok. Itt bolyongok közel tizenhárom hónapja. Még jó, hogy mindig van nálam tök. Tudjátok, szeretem a tököt.

– És nem tudod, hogy lehet kijutni innen? – kérdezte a kis Fábián.

– Óó, csak egy módon lehet megszabadulni ettől a helytől. Csak hát nekem nincs meg a megfelelő eszközöm hozzá.

– Miért, mi kéne a szabaduláshoz? – érdeklődött Betti.

– Nem tudom pontosan... Az a lényeg, hogy valami költészettel kapcsolatos. Egy versike utal a tárgyra:

„Szökni próbálsz,
Jól megszívod,
Ha e kis verset
Le nem írod.”

Péter és Betti újból összenézett.

– Csakhogy én nem tudom leírni, mert nincs hozzá íróeszközöm – mondta Tökös szomorúan.

– Nem hiszem, hogy a vers egyenest arra utal, hogy le kell írni. Biztos valami mögöttes értelme van – kezdett bele Betti. – Gondoljuk át! Szökni próbálsz. Próbálsz… biztos arra utal, hogy egyesével lehet csak kijutni. Jól megszívod… megszívod… szívod… biztos be kell szívni azt a…

– Jaj, ne legyél már ilyen földhözragadt – mondta Péter. – Legalább próbáljuk meg leírni… – vette elő a táblafilcet, amit még utazása kezdetén kapott.

Amikor a kezében tartotta a tollat, hirtelen eszébe jutott a bagolyfeleség figyelmeztetése. „De vigyázz! Csak a legvégső esetben szedd le a kupakot!” – motyogta maga elé Péterke, miközben Betti kikapta a kezéből a tárgyat.

– Ne vedd le a kupakot! Add vissza! – kiabált rá a lányra a kis Fábián, de már késő volt. A kupak lekerült, Péter, Betti és Tökös pedig ott találta magát egy barlang előtt.

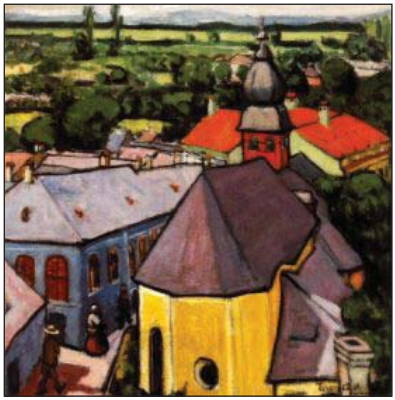

– Úristen! Ez mi volt? Hogy kerülünk ide? Mi? Miért? Hol? Kivel? Mivel? Hogy? Ki? Mi? Mikor? – kérdezte kétségbeesetten a kislány.

– Háháháááá! Kiszabadultunk! – ölelte át Tökös Bettit és Pétert. – Rájöttünk a titokra!

Betti és Tökös megpróbálta bevonni Péterkét az örvendezésbe, de ő mással volt elfoglalva. A barlang bejárata fölötti feliratot nézte megbabonázva.

– Stú-di-ó – olvasta Tökös.

– Stúdió? – értetlenkedett a kislány. – Az minek ide?

Péterke sápadtan odafordult a barátaihoz.

– Megérkeztünk.

– Hova? – kérdezték egyszerre.

– Itt van a Zöld Sárkány – válaszolta Péter.

Betti és Tökös összenézett, miközben a kisfiú visszafordult a barlang bejáratához. A kislány megfogta Péterke vállát.

– Egyedül kell bemenned. Mi nem tarthatunk veled, hiszen nem ez volt a jóslatban.

– Ki az a Zöld Sá… – kezdett volna bele Tökös, de Betti lepisszegte.

– Készen állsz? – kérdezte a kislány a fiútól.

Fábián Péter eltökélten visszafordult a barátaihoz.

– Készen. Legyőzöm a Zöld Sárkányt, ha addig élek is! – kiabált és hősies tekintettel a távolba nézett.

– Ezt nevezem! Menj és írd be magad a történelemkönyvekbe! – mondta Betti. – Sok sikert!

Péterke bólintott és bement a barlangba.

Teljes sötétség volt, egy pillanatig azt hitte, újból a küklopsznál van, csak megtévesztésből került ki a „Stúdió” felirat.

Már egy ideje sétált befelé, amikor hirtelen meglátta az első világosságot a nagy feketeségben: olyan volt, mintha egy ajtóból szűrődne ki a fény. Ahogy beljebb és beljebb ment, észrevette, hogy tényleg ott van

egy ajtó, és résnyire nyitva van. Mielőtt belépett volna, nyelt egyet, elővette az eddig rejtegetett összecsukható kardot a batyujából, amit még a bátyja csinált neki, és kinyitotta az ajtót. Amint belépett, megcsapta az orrát a pipaszag, a fülét pedig a jazz zene. Ekkor elárasztotta a nyugalom, a békesség érzése – ami paradoxon, tekintve, hogy a veszedelmes Zöld Sárkány barlangjában volt. A szoba nagyon otthonos volt: képek, kis emlékek, filmek, ajándékok mindenütt, a galérián pedig mindez folyatódott. Balra egy kanapé és két fotel, szemben két íróasztal foglalta a helyet, rajta számítógép és kis kacatok. Az íróasztalnál pedig ott ült maga a Zöld Sárkány, pipát szívva és jazzt hallgatva. Amint meglátta a kisfiút, mosolyogni kezdett és barátságosan azt kérdezte:

– Helló-helló! Mi járatban? – kinyújtotta a kezét, hogy Péterke belepacsizzon. A kisfiú vonakodva, de megtette.

– Gyere, ülj le mellém! – mutatott a mellette lévő forgószékre a „vérengző fenevad". A kisfiú vonakodva, de megtette. Ahogy a Zöld Sárkány jobban megfigyelte a srácot, felröhögött:

– Nocsak-nocsak! Csak nem te vagy Fábián Péter?

– D-d-d-d-e, é-én v-v-v-agy-gy-gyok… – dadogott a kisfiú.

– Te kaptad azt a nevetséges jóslatot, hogy el kell engem pusztítani, mi? – kérdezte a sárkány, még mindig nevetve.

– I-i-igen – mondta a kis Fábián, miközben szégyenlősen felmutatta az összecsukható kardját.

– Na, ne viccelődjünk! – mondta a Zöld Sárkány, meglátva a fegyvert, amit azonnal kikapott a fiú kezéből és kidobott a kukába. – Ugye nem hitted el Szmeskó CsNJAINJ Jánosnak, azaz Szmeskó Csillaglátó Nagyhatalmú Jövőlátó Az Informatikában Nagyon Jártas Jánosnak, hogy rettegésben tartom az egész világot?

Péterke szégyenlősen lenézett.

– Elhitted, mi? – sóhajtott fel. – Na most elmondom neked: ez az egész egy több évezredes félreértés. Tudod, amikor az arra megbízottak feljegyezték a legendákat, melyek azóta is keringenek a környéken, figyelmetlenségből összecserélték „Verginoosz"-t és a „Zöld Sárkányt" az egyik történetben. Azt írták, hogy én hívtam ki párbajra a küklopszot, amiért felelősségre vont, hogy elloptam tőle a mindig gazdát cserélő, varázslatos táblafilcet, amely azonnal odarepíti a tulajdonosát a barlangom elé, ha leveszi a kupakot. Ez az egész párbajkihívás egyáltalán nem igaz! Miután leszidtam, hogy nem szabad elvenni senkitől semmit anélkül, hogy engedélyt kapnánk rá, megfenyegetett, majd kihívott párbajra. Amióta ez a „pletyka" szárnyra kapott, nem mehetek ki innen, mert nyomban elkapnának, szemben a küklopsszal, aki úgy járkál az erdőben, mint egy hős – mesélte a Zöld Sárkány dühösen.

– Már nem… – suttogta Péterke büszkén.

– Tessék?

A kisfiú ijedten felkapta a fejét.

– Ja, semmi…

– Na, halljuk!

– Csak azt mondtam, hogy már nem járkál az erdőben úgy, mint egy hős.

– Miért? Meghalt? – kérdezte reménykedve a sárkány.

– Nem… vagyis nem tudom.

– Mesélj! – mondta a „fenevad" érdeklődő tekintettel.

És Péterke elmesélte az egész történetét. Szmeskó CsNJAINJ János, azaz Szmeskó Csillaglátó Nagyhatalmú Jövőlátó Az Informatikában Nagyon Jártas Jánostól kezdve a küklopszon át, a labirintuson keresztül a Stúdióba való belépésig mindent.

Amikor befejezte, a Zöld Sárkány büszkén nézett a kis Fábiánra.

– Te egy igazi hős vagy! – mondta és felkapta a kisfiút a hátára. – Most azonnal kimegyünk az erdőbe, és mindenkinek elmondjuk, hogy megmentetted az erdőt!

Péterke leugrott a hátáról.

– Ne! Hogyha meglátnak téged, biztosan elkapnak, te magad mondtad. Várj még pár napot, amíg elterjesztjük az erdőben azt, hogy az egész legenda tévedés, és hogy akitől eleve féliük kéne, már nem bánthat senkit. Az emberek úgyis elhisznek mindent, amit mondanak nekik, szóval gyorsan fog menni.

A Zöld Sárkány visszahuppant a székére.

– Oké-zsoké. Még tudok egy kicsit várni.

A kisfiú elköszönt a sárkánytól, kiszaladt a barlangból és a kint várakozó barátainak elmesélt mindent, ami bent történt – majd neki is láttak a pletykálkodásnak.

Egy héten át szaladgáltak az erdőben: bementek minden barlangba, bebújtak minden odúba, felmásztak minden fára, bekopogtak minden házba. A hetedik napon már az egész erdő tudta a tévedést, így a három jóbarát visszament a Zöld Sárkányhoz a táblafilc segítségével és kivitték a barlangból. Mikor bebizonyosodott, hogy egyáltalán nem fenevad, a lakóknak már nem kellett félniük soha többé semmitől. A Zöld Sárkány annyira büszke volt a kisfiúra, hogy meghívta az egész erdőt az egyik legnagyobb mezőre a világon, hogy Péterke elmesélhesse az utazását. Hősként ünnepelték Fábián Pétert, a kisfiút, aki nyugalmat és békét hozott az erdőre. Történetét beleírták az összes történelemkönyvbe és mindenki imába foglalta a nevét. Örültek a sikerének. De a kis Fábiánnak valami hiányzott.

Egyik nap Péterke szomorkásan üldögélt az erdő kosárlabdapályáján. Vágyakozva nézte a kosárpalánkot, majd sóhajtozva lenézett a földre. Amikor újból felemelte a fejét, előtte állt a Zöld Sárkány, Betti és Tökös.

– Na, mit szomorkodsz te itt? – ült le mellé a kislány.

– Tessék, sütőtök krémleves – adott át egy tálkát Tökös a kisfiúnak, aki szomorúan kóstolt bele az ételbe. – Szólj, ha túlpenészeztem! – mondta kedvesen Tökös.

Péter, Betti és a Zöld Sárkány megszeppenve nézett Tökösre.

– Poén volt – mondta a fiú röhögve, aminek Betti csúnya nézése vetett véget.

– Jól vagy? – kérdezte a Zöld Sárkány.

– Igen… – mondta Péterke. Dobott egyet a kosárra, majd bánatosan várta meg, míg a labda visszagurul a lábához.

Fel akarta szedni a kosárlabdát a földről, de a Zöld Sárkány megelőzte.

– Na, add vissza – kapott utána Péterke.

– Kapd el, ha tudod! – mondta a sárkány és odapasszolta a labdát Bettinek, aki több méter távolságból is tökéletesen beledobta a kosárba.

– Hűha, Betti, neked testneveléstanárnak kéne menned! – mondta Tökös.

Péterke így töltötte a napot – kosárlabdázva a barátaival. És már nem hiányzott semmi.

Tartalom

IT-emlékeztető 2
Jelölések az IT-díjakra 4
Bírói határozatok 5
Dorra levele. 6
Sághi Nóra angolul versel 7
Irodalmi háziverseny 8
Géhberger Molnár utolsó novellája . . . 12
Fazekas Julcsi búcsúszonettjei 17
László Dorina mesél. 21
Tihanyi Lajosról 32

Egy bohém festő Budapesten, Berlinben és Párizsban

Tihanyi Lajos 2012. 04. 20. és 2012. 08. 20. között a KOGARTban

Tihanyi Lajos – noha hagyományos értelemben vett festői képzésben alig részesült – már fiatalon a 20. század eleji modern magyar festészet élvonalába került.

Itthon készült munkái – elsősorban tájképek, aktok, portrék és csendéletek – a Cézanne, Matisse és Picasso tanulságaiból építkező, erőteljes színekkel komponált alkotások. 1919-ben elhagyta az országot, rövid időre Bécsbe, majd Berlinbe költözött, végül Párizsban telepedett le. Az emigrációban megismert kortárs írók, művészek, politikusok arcképcsarnoka bontakozik ki zseniális grafikai portrésorozatából. Mindeközben festményein fokozatosan eltávolodott a természethű ábrázolásoktól, képein a szerkezet hangsúlyozása elegyedett az expresszionizmus láttató torzításaival és felfokozott színhasználatával, majd az absztrakt jellemzőkkel.

Életműve barátainak köszönhetően nagy részben megmaradt, és 1970-ben hazakerült.

A jelenlegi kiállítás múzeumok, külföldi és magyar magángyűjtemények anyagából válogat, és egyik legkiválóbb festőnk újrafelfedezésével kecsegtet.

A Poligráf ebben a számban Tihanyi Lajos festményeit mutatja be.

Nagy-nagy köszönet
Bánfalvi Eszternek és Péter Andrásnak a sok-sok értékes könyvért,
amelyekkel nagylelkűen a könyvtárunkat gazdagították.

A szerk.

A Közgazdasági Politechnikum lapja
Poligráf
A Közgazdasági Politechnikum lapja
Felelős kiadó: Diósi Alojzia
Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit
Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.
e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf
Készül az A-Z Buda CopyCAT Kft sokszorosító műhelyében